

være lig en Erklæring om, at Kongen ikke i sit fulde Omfang vilde opfylde og gennemføre det, som Han selv har meent loyalt at burde gennemføre. Disse Ytringer kunde udtydes, som om Regjeringen havde overtaget en Forpligtelse overfor de fremmede Magter til at bevirke Ophævelsen af Danmarks Riges Arvelov. Men ved en nærmere Betragtning ligger dette dog ikke i Ordene, og det maatte vel ogsaa synes utænkeligt for en constitutionel Regjering, at indgaae en saadan Forpligtelse, naar denne Ophævelse af Arveloven ligger udenfor de med de fremmede Magter afsluttede Tractater. Dette Spørgsmaal: om Rigets Arvelov skal blive bestaaende eller ophæves, kan ikke forelægges for en dansk Rigsdag som en Formsig; om dette Spørgsmaal maa Rigsdagen have en fuld, uhindret Frihed. Den ærede Premierminister har ogsaa, ligesom til nærmere Forklaring, tilføjet: at „Budskabets Indhold er et saadant, som Regjeringen har anseet for at være meest hensigtsmæssigt, meest nyttigt i Nutiden og Fremtiden“. Herom tvivler vistnok Ingen, men vel kan Rigsdagen muligen komme til det Resultat, at Regjeringen ikke har truffet „det Rigtige, det meest Hensigtsmæssige og Nyttige i Nutid og Fremtid“, og i saa Fald maa det være Rigsdagen usformeent at nægte sit Samtykke til dette Punkt i Regjeringens Forslag. Den ærede Premierminister har endelig henviist til, „at det maatte være ønskeligt at vide, hvorledes Cabinetterne opfattede de Forhandlinger, som her ere foregaaede“, og har yttret, at „det vilde være beklageligt, isald den Tanke skulde vinde Rum hos de forskjellige Cabinetter, at selve Nationen ikke erkjender det for et stort Gode (at Thronfølgesagen blev ordnet saaledes, som det er blevet foreslaaet i Budskabet), og at selve Nationen dvæler med at give sit Samtykke til denne Ordning“. Ja, ganske vist vilde det være beklageligt, dersom en saadan Tanke fik Rum hos de fremmede Cabinetter, men egenlig dog kun, dersom en saadan Tanke blev fastholdt af de fremmede Cabinetter, efter at der var gjort Alt, hvad der kunde gøres for at gaae denne Tanke imøde, for at opklare den fuldkomne Misforstaaelse, som ligger til Grund derfor, den letbevisselige

Sammenblanden af to aldeles forskjellige, usammenhørende Punkter: Ordningen af Arvesfølgen og Ophævelsen af Danmarks Riges Arvelov (Hør!). Hvorvidt nu saadanne Bestræbelser for at opklare Misforstaaelse have fundet Sted, lader sig ikke erkjende af de Acter, den ærede Premierminister har fremlagt til Eftersyn; det er enkeltstaaende, udreвне Ytringer uden historisk Sammenhæng; det er ikke muligt at see, hvad der fra dansk Side er gaaet forud og har foranlediget disse Udtalelser, og dog er det denne historiske Sammenhæng, hvorpaa den hele Betydning af disse Ytringer beroer. Der er ikke lettelig Noget, som vil forestille sig, at man i de fremmede Cabinetter skulde følge vore Forhandlinger med Indtrængen i deres Enkeltheder; de maae naturligtviis vente, herfra at blive orienterede i dem, og dersom denne Orientering mangler, da er det ganske naturligt, om de blive staaende ved den almindelige Forestilling, at den danske Regjering, som har forhandlet med de fremmede Magter om Arvesfølgesagen og har bragt den til en foreløbig Afslutning, nu uventet støder paa Modstand i Rigsdagen. Dersom man nu vilde tænke sig, at der fra vor Side blev ligesom arbejdet i samme Retning, at Sagen blev saaledes fremstillet for de fremmede Magter: at Rigsdagen syntes ikke at have erkjendt det Gode og Nyttige i Thronfølgeordningen, at den lagde Regjeringen Hindringer i Veien for Fuldbyrdselsen af Tractaterne, og dermed Hindringer i Veien for den derved betingede indre Ordning af Staten; saa vilde det være aldeles begribeligt, om en saadan Tanke ikke alene vilde vinde Rum hos fremmede Cabinetter, men ogsaa virkelig sætte sig fast (Hør!); og en saadan Tanke vilde ganske vist være meget „beklagelig“, navnlig ogsaa derfor, fordi den Ugunst og Uvillie, som vakte sig mod Rigsdagen, ganske naturligt vilde blive overført paa selve Forsætningen. Just fordi denne Misforstaaelse saaledes i høi Grad, baade paa Nationens, paa Rigsdagens og paa Forsætningens Vegne, maa opfordre til Berigtigelse og Opklaring, kan man umulig give den Tanke Rum, at der fra Ministeriets Side skulde være arbejdet denne Misforstaaelse i Hænderne; en Udenrigsminister vilde herved